

Arrest

nr. 176 393 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 november 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarbij hij verklaart op 23 mei 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 4 april 2014, inzake verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 april 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 april 2014 ter kennis gebracht.

1.4. Bij arrest nr. 130 970 van 7 oktober 2014 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker meldt zich op 20 oktober 2015 aan bij de administratieve diensten van de stad Brugge met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 februari 2016 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.7. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge weigert op 21 maart 2016 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat verzoeker tracht een wettelijke samenwoning te registreren die niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.8. Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S. D. S.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 27/04/2014 en op 08/02/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene vroeg asiel aan in België.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Brugge samen met een vrouw van Belgische nationaliteit [C. S. A. RR...] Op 21/03/2016 weigerde de burgerlijke stand van Brugge de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. Vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, vallen echter niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Verzoeker wordt op 24 juni 2016 gerepatrieerd naar zijn herkomstland Brazilië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie in concreto.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

In casu ligt een gestandaardiseerde motivering voor, waarbij niet met alle correcte elementen in concreto rekening wordt gehouden.

Verweerster valt door de mand inzake haar gebruik van een stereotiep standaardmodel alwaar zij o.a. stelt in de bestreden beslissing (stuk 1):

“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.”

Verzoeker is een man, terwijl hij met zijn Belgische partner (van Braziliaanse origine) een wettelijke samenwoning beoogt.

Dat Verweerster nog niet eens de moeite doet om haar geijkte motivatie aan te passen aan het dossier in concreto waaromtrent zij oordeelt, bewijst afdoende hoe door Verweerster hoegenaamd geen enkel individueel onderzoek in concreto na het horen van de bewuste vreemdeling werd doorgevoerd.

Met de aanstaande verbreking van de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zal de uitgangspositie van Verweerster volkomen onderuit worden gehaald alwaar verzoeker en zijn partner wel degelijk een duurzame levensgemeenschap beogen, meer nog, zij voerden deze levensgemeenschap de facto reeds geruime tijd.

Artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest geldt in deze ten volle zodat de argumentatie van Verweerster foutief is, en uitgaan van een foutieve feitelijke situatie, zodat verweerster op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar bestreden beslissing (inreisverbod van 2 jaar) kwam.

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur van een inreisverbod, behelst een discretionaire bevoegdheid en aldus géén gebonden bevoegdheid voor Verweerster. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor Verweerster om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan Verweerster binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, tweede lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van Verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat. Welkdanige standaardmotivaties door verweerster zijn in deze uit den boze.

De wet bepaalt immers uitdrukkelijk als gebod aan de Dienst Vreemdelingenzaken om bij wens tot afleveren van een inreisverbod verplicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit werd in casu manifest niet gedaan. In tegendeel, zoals hierboven reeds uiteengezet wordt door Verweerster enkel uitgegaan van een standaardmotivatie inzake vermeend schijnhuwelijk aangevuld met enkele summieze gegevens inzake verzoeker en diens partner.

Verweerster diende volgens de wet “rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval” doch deze bepaling is evident geschonden wanneer men met zich slechts tot de geijkte standaardmotivatie beperkt.

Bovendien schendt Verweerster artikel 74/11 Vw. door dit artikel te interpreteren en motiveren alsof zij niet anders KAN dan een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De bestreden beslissing stelt immers (stuk 1):

“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.”

Nochtans wordt in casu toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, 2° Vw. waarbij sprake is van een inreisverbod van maximum drie jaar, doch waarbij geen ondergrens wordt bepaald in de wet (ofte maximaal sprake kan zijn van een impliciete ondergrens van 1 dag).

Zelfs indien deze wetsbepaling aldus wordt gelezen in de zin dat verweerster verplicht zou zijn een inreisverbod op te leggen (quod non) kan niet ingezien worden waarop verweerster zich baseert om te poneren dat “geen inreisverbod van minder dan twee jaar kan worden opgelegd.”

Verweerster lijkt hiermee immers te suggereren in haar motivatie dat er een verplichte ondergrens van twee jaar inreisverbod bestaat waar zij in casu niet onder kan gaan.

Dit is een manifest incorrecte toepassing van artikel 74/11 Vw, reden waarom de verbreking zich opdringt.

Door een inreisverbod af te leveren voor twee jaar voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten van het Schengenacquis wordt verzoeker de facto voor minstens twee jaar definitief gescheiden van zijn partner met wie zij wel degelijk een duurzame stabiele levensgemeenschap onderhoudt. Dit maakt wel degelijk een disproportionele schending van het privé- en gezinsleven van verzoeker uit (art. 8 EVRM).

De blote (standaard)bewering van verweerster “in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen” kan niet tot een andere conclusie doen komen. Vooreerst is dit een volkomen blote bewering, wars van de juridische realiteit. Verzoeker verwijst naar

artikel 74/12 Vw. volgens hetwelk verzoeker – wanneer de rechtbank te Brugge de weigering registratie wettelijke samenwoning verbreekt als onwettig/ongegrond en m.a.w. bevestigt dat Verweerster haar bestreden beslissing op 15.06.2016 onzorgvuldig nam uitgaande van een foutieve feitengesteldheid – alsdan enkel na verloop van enige tijd kan verzoeken aan de Belgische Ambassade in zijn land van herkomst of verweerster zo vriendelijk wil zijn om dit inreisverbod op te heffen. Verweerster heeft zelfs niet eens de plicht om hierop te antwoorden (art. 74/12, §4 Vw)!?

Bovendien toont zulks andermaal aan dat de bestreden beslissing “in het juridisch ijle” werd genomen als theoretische standaardbeslissing van verweerster, zonder ook maar op een correcte wijze in concreto met de specifieke feitengesteldheid rekening te houden.

De verbreking van de beslissing dringt zich dan ook op.

Verweerster kan zich tenslotte niet verstoppen achter het verweer dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van de werkelijke feitelijke toedracht in casu.

Immers is net daartoe de hoorplicht nuttig en noodzakelijk.

Aldus werd in casu evenzoveel deze hoorplicht geschonden, alwaar het verzoeker hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om zijn correcte individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerster, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van zijn individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoeker gehoord was geworden, had hij minstens kunnen wijzen op zijn correcte individuele familiale situatie en de stand van zaken van zijn procedure voor de rechtbank te Brugge.

Hiermee toont verzoeker afdoende aan dat geen sprake is van een hypothetisch geval doch van een concrete individuele situatie in zijn hoofde, waarbij een schending van het hoorrecht dient te worden vastgesteld, gezien bij het horen van verzoeker quasi zeker tot een andere inschatting van het opgelegde inreisverbod zou zijn gekomen door Verweerster.

“Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar

besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348)."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt geduid dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 27 april 2014 en 8 februari 2016. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op twee jaar bepaald. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoeker, hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn asielaanvraag, niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dit op hardnekkige wijze. In het belang van de immigratiecontrole wordt een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel geacht, waarbij wordt opgemerkt dat er gelet op het administratief dossier geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Verweerder gaat vervolgens concreet in op de wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw die verzoeker wenste te laten registeren in België, en zet uiteen waarom hij in dit verband geen specifieke omstandigheid weerhoudt die voor hem een kortere duur rechtvaardigt. Hij wijst er op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge de registratie van deze wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar wel op het verwerven van een verblijfsrecht. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing in beroep ging bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge niet leidt tot een andere beoordeling, nu een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat indien voormelde procedure een positieve uitkomst heeft voor verzoeker, hij alsnog een visumaanvraag kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. In het licht hiervan geeft hij ook aan dat enige disproportionaliteit in het licht van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Hij wijst er ten slotte op dat verzoeker op eender welk ogenblik gedurende de twee jaar een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen in het kader van het recht op een gezins- en familiaal leven en dat indien komt vast te staan dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf dit inreisverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker, waar hij een eerste keer naliet gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 27 april 2014 en vervolgens ook een tweede bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 februari 2016 negeerde, hardnekkig weigert om het grondgebied te verlaten. Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd in het licht van de wettelijke samenwoning die verzoeker wenste aan te gaan met een Belgische vrouw.

In het licht van voormelde motivering kan verzoeker niet voorhouden als zou de bestreden beslissing zich beperken tot een standaardmotivering. Er wordt gemotiveerd aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. In zoverre verzoeker in dit verband wijst op de passage in de bestreden beslissing waarin melding wordt gemaakt van een huwelijk in plaats van een wettelijke samenwoning en waarbij foutief wordt gerefereerd aan een vrouwelijke vreemdeling, dient te worden aangenomen dat het materiële vergissingen betreft waarvan evenwel niet blijkt dat deze de motivering van de bestreden beslissing op zich aantasten. Zelfs al ligt op dit punt een stijlformule voor die ook in andere beslissingen

kan worden teruggevonden, dan nog betekent dit loutere feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker geeft op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“*gaat gepaard*”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker stipt correct aan dat verweerder in casu beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dat dit een motiveringsplicht met zich meebrengt (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betwist op zich niet dat in zijn situatie de basisvoorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod is vervuld. Hij betwist zo niet dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, en met name geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 27 april 2014 en 8 februari 2016.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. In dit verband wordt zo gemotiveerd dat verzoeker, hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn asielaanvraag, niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dit op hardnekkige wijze. In het belang van de immigratiecontrole wordt een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel geacht, waarbij wordt opgemerkt dat er gelet op het administratief dossier geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Verweerder gaat vervolgens concreet in op de wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw die verzoeker wenste te laten registreren in België, en zet uiteen waarom hij in dit verband geen specifieke omstandigheid weerhoudt die voor hem een lagere duur rechtvaardigt. Hij wijst er op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge de registratie van deze wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar wel op het verwerven van een verblijfsrecht. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing in beroep ging bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge niet leidt tot een andere beoordeling, nu een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat indien voormelde procedure een positieve uitkomst heeft voor verzoeker, hij alsnog een visumaanvraag kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. In het licht hiervan geeft hij ook aan dat enige disproportionaliteit in het licht van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Hij wijst er ten slotte op dat verzoeker op eender welk ogenblik gedurende de twee jaar een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen in het kader van het recht op een gezins- en familiaal leven en dat indien komt vast te staan dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf dit inreisverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen.

Gelet op voormelde motivering kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat manifest werd nagelaten rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het individuele geval. Er dient zo te worden aangenomen dat verweerder, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening heeft gehouden met de hardnekkige weigering van verzoeker om het grondgebied te verlaten alsook de samenwoont en voorgehouden relatie van verzoeker met een Belgische onderdaan. Hij verwees evenwel naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge van 21 maart 2016 waarbij werd geweigerd de wettelijke samenwoont te vermelden in de registers, omdat deze niet het aangaan van een duurzame partnerrelatie beoogt, maar het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder gaf also op voldoende duidelijke wijze aan van mening te zijn dat voor hem een effectief beleefde of beoogde duurzame partnerrelatie, minstens in hoofde van verzoeker, niet blijkt en hij om deze reden dit element niet weerhoudt als omstandigheid die rechtvaardigt dat een inreisverbod met een duur van minder dan twee jaar wordt opgelegd. Bijkomend motiveert verweerder dat de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de rechtbank van eerste aanleg niet is vereist en dat verzoeker via de geëigende procedure steeds een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- en familiaal leven. Ook voormelde hangende beroepsprocedure werd aldus in rekening gebracht. Verweerder geeft aan dat indien in dit kader alsnog het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in België het inreisverbod voor verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de specifieke omstandigheden van het geval, wat de duur van het inreisverbod betreft, niet in rekening werden gebracht. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid alsnog ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

Verzoeker betoogt dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet miskent door dit artikel zo te interpreteren en toe te passen dat hij niet anders kan dan minstens twee jaar te bepalen. Hij benadrukt dat de wet geen ondergrens bepaalt, of hoogstens een ondergrens van één dag. Verweerder heeft evenwel niet aangegeven dat hij in ieder geval een inreisverbod van twee jaar dient op te leggen. Een dergelijke lezing van de bestreden beslissing vindt geen steun in de motivering ervan. Het door verzoeker geciteerde dat "*geen inreisverbod van minder dan twee jaar kan worden opgelegd*" kan als dusdanig niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Verweerder heeft wel geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht in de situatie van verzoeker en met name

gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal in het Rijk te verblijven en nu er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. Aldus blijkt geenszins dat verweerder enige ondergrens heeft gehanteerd of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij en de Belgische onderdaan wel degelijk een duurzame levensgemeenschap beogen en is ervan overtuigd dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge zal worden verbroken door de rechtbank van eerste aanleg. Hij stelt dat artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest ten volle spelen en aldus de argumentatie van verweerder uitgaat van een foutieve feitelijke situatie en foutief en kennelijk onredelijk is. Verzoeker geeft zodoende aan niet akkoord te kunnen gaan met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder niet naar deze beslissing kon verwijzen in de bestreden beslissing, alsook naar de hierin gedane vaststelling dat de wettelijke samenwoning geen duurzame levensgemeenschap doch louter een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Verweerder hield daarenboven specifiek rekening met het gegeven dat nog een beroepsprocedure hangende was tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch wees erop dat in het kader van een dergelijke procedure de persoonlijke verschijning van verzoeker niet is vereist en verzoeker bij een positieve uitkomst alsnog een visumaanvraag kan indienen en een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan richten tot het bestuur. Verzoeker brengt in dit verband zelf ook geenszins concrete elementen aan waaruit alsnog een duidelijke intentie tot het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap moest blijken en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een *'foutieve argumentatie'* blijkt evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod niet afdoende zou zijn, of dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Verzoeker betoogt nog dat het een blote bewering is, wars van de juridische realiteit, dat hij bij een positieve uitkomst van de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg een visumaanvraag kan indienen en steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen. Hij wijst er zo op dat gelet op de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hij pas na verloop van enige tijd een verzoek tot opheffing van het inreisverbod kan vragen en verweerder niet eens verplicht is hierop te antwoorden.

Artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Gelet op de bewoordingen van deze bepaling kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een opschorting of opheffing van het inreisverbod op grond van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven pas zou kunnen worden gevraagd na verloop van enige tijd. Dit betoog van verzoeker mist dan ook juridische grondslag. De Raad benadrukt verder dat het bestuur in beginsel een termijn van vier maanden heeft om te antwoorden op een verzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod, zo niet wordt de beslissing geacht negatief te zijn. Verzoeker zal aldus op relatief korte tijd een beslissing hebben op zijn eventuele visumaanvraag, die hij – mocht deze negatief zijn – vervolgens in rechte kan aanvechten. Hij maakt daarenboven geenszins aannemelijk dat verweerder verzoeken tot opschorting of opheffing van een inreisverbod die kaderen in het recht op eerbiediging van het gezinsleven weigert ter harte te nemen of steevast weigert in dit verband beslissingen te nemen of steevast negatieve beslissingen neemt. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat deze mogelijkheid voor verzoeker als illusoir zou zijn te beschouwen of verweerder kennelijk onredelijk handelde door hierop te wijzen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. In zoverre verzoeker zich beroept op een miskennis van de hoorplicht, merkt de Raad op dat deze inhoudt dat de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat een schending van de hoorplicht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (naar analogie: HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het opleggen van het bestreden inreisverbod. Indien dit wel het geval was geweest, zo stelt hij, had hij kunnen wijzen op zijn "*correcte individuele familiale situatie*" en op de stand van zaken in de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Hij is van mening dat verweerder indien hij kennis had van deze elementen en deze in rekening had gebracht, niet zou hebben besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden als zou hij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid zijn geweest om zijn standpunt op dit punt naar voor te brengen. Er kan worden aangenomen dat hij in het kader van het onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning werd gehoord betreffende zijn relatie met de betreffende Belgische onderdaan.

Zoals reeds werd aangehaald, was verweerder in de thans bestreden beslissing verder van mening dat de samenwoning en voorgehouden relatie tussen verzoeker en een Belgische onderdaan het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar niet verhinderen, en niet rechtvaardigen dat een kortere duur wordt opgelegd, waarbij hij met name wees op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge dat de beoogde wettelijke samenwoning, minstens wat verzoeker betreft, niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder hield hierbij rekening met het gegeven dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroepsprocedure hangende had bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Door te stellen dat hij "*de stand van zaken voor de procedure voor de rechtbank te Brugge*" had kunnen verduidelijken, maakt verzoeker – die niet betwist dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing deze procedure nog hangende was – geenszins aannemelijk dat hij, indien gehoord, nog nuttige informatie had kunnen verstrekken die een andere uitkomst tot gevolg kon hebben gehad. Ook door op bijzonder algemene wijze te wijzen op zijn "*correcte individuele familiale situatie*", en zonder in dit verband enige nadere toelichting te verstrekken of concrete elementen aan te brengen, maakt hij zulks niet aannemelijk. Verzoeker overtuigt aldus geenszins dat hij, indien gehoord, nog nuttige, relevante elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden weerhouden.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest luidt verder:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Verzoeker stelt een relatie te hebben met een Belgische vrouw.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge reeds de registratie van een wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de Belgische vrouw in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee verweerder rekening moest houden, laat staan dat er sprake was van enige kennelijk onredelijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM, te meer nu verweerder in de bestreden beslissing ook duidelijk aangaf dat verzoeker op een eender welk ogenblik, overeenkomstig de in de wet voorziene procedure, een aanvraag tot opschorting of opheffing van het bestreden inreisverbod kan indienen in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven en dat indien hij hierbij alsnog kan aantonen gerechtigd te zijn op een verblijf in België op deze grond het inreisverbod voor hem geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS